

در این قسمت به بیان نکات مهم «أسلوب منادا» می‌پردازیم. گاهی حرف ندای «یا» از جمله حذف می‌شود. یعنی برخی اوقات هنگام بیان منادا، آوردن حرف «یا» اختیاری است و

ما می‌توانیم این حرف را از کنار «منادا» حذف کنیم. مثال:

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً: (پروردگارا نیکی را در این به ما عطا کن)

قَوْمِي أَعْبُدُوا اللَّهَ فِي كُلِّ الْأَحْوَالِ!: (ای قوم من؛ خدا را در همه حالات عبادت کن)

مُؤْمِنَةٌ اسْتَغْفِرِي رَبِّي وَ تُوْبِي إِلَيْهِ!: (ای زن مؤمن؛ از پروردگارت طلب آمرزش کن)

بهترین راه‌های تشخیص برای «منادا» بودن یا «مبتدا» بودن یک اسم؛

۱) اگر اسمی ابتدای جمله بیاید و جمله‌ی بعد از آن موارد زیر را داشت،

آن اسم اول جمله ← «منادا» می‌باشد.

الف) اسم + فعل امر مخاطب      ب) اسم + فعل نهی مخاطب

ج) اسم + فعل ماضی یا مضارع مخاطب      د) اسم + ضمیری مخاطب مطابق منادا

ه) اسم + «لَيْتَ ، إِنَّ ، إِنَّمَا»      و) اسم + جمله استفهامی

اللَّهُ إِغْفِرْ جَمِيعَ ذُنُوبِي فِي هَذَا النَّهَارِ!: (اسم + فعل امر مخاطب)

طَالِبَةٌ لَا تَتَكَاسَلِي فِي أَدَاءِ وَاجِبَاتِكِ!: (اسم + فعل نهی مخاطب)

أَوْلَادِي تَجْتَمِعُونَ حَتَّى تُكْرِمُوا ذَكَرِي وَوَلَادَةَ أَبِيكُمْ!: (اسم + فعل مضارع مخاطب)

دیدیم که همواره در تمامی حالات «منادا» اسمی «بدون ال» است. حال اگر بخواهیم یک «اسم ال دار» را مورد خطاب قرار دهیم، نمی‌توانیم از حرف «یا» به تنهایی استفاده کنیم.